

Arrest

nr. 215 098 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 207 306 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 juli 2018, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 14 juli 2018 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit betreft de bestreden beslissing.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt eveneens op 14 juli 2018 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing werd aangevochten in een afzonderlijk verzoekschrift, en is gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder het algemeen rolnummer RvV 223 127.

2. Over de rechtspleging

Verweerder verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingdossier werd hij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt hij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld. Dit heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; 21 oktober 2005, nr. 150.057 en RvS nr. 227.364 van 13 mei 2014).

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid vast van huidig beroep, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 25 september 2018 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

3.3. Verzoekster richt op 12 oktober 2018 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3, van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting, om alsnog haar visie kenbaar te maken, de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 13 december 2018 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter wijst erop dat de verzoekende partij, na de afwijzing van haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, werd overgedragen aan de Griekse autoriteiten zodat uitvoering werd gegeven aan de thans bestreden beslissing, wat door de Raad niet ongedaan kan worden gemaakt. De verzoekende partij vraagt of haar beroep, behalve tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, niet eveneens is gericht tegen een inreisverbod. De voorzitter verduidelijkt dat thans enkel een bevel voorligt. De verzoekende partij repliceert zich in dat geval naar de wijsheid te gedragen voor wat haar belang betreft.”

3.5. Door zich louter te “gedragen naar de wijsheid” van de Raad, maakt verzoekster niet aannemelijk alsnog over het vereiste wettelijke belang bij huidig beroep te beschikken (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). De inhoud van de beschikking, waarin gesteld werd dat het beroep onontvankelijk voorkomt gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd uitgevoerd, blijft hierdoor overeind.

Het beroep is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA